

Een man kan zijn baard laten groeien, een vrouw is naakt tot op haar mond

Ach mijn liefste, ik neem je mee naar het theater zoals je een dode mee naar het leven neemt.

Vanavond wordt een spel gespeeld van liefde. Twee heren die elkaars kostuum afstoffen. Ze draaien rond elkaar als elkaar besnuffelende honden. Straks gaan ze blaffen naar de vrouwen. Zoals elk drama, begint ook dit met een komedie.

Een vrouw komt op, zoals een maan uit de coulissen van een donkere nacht. Bleek. Ze wordt vergezeld van een vriendin. Straks zal ze schitteren als de zon. Maar als een zon die te lang in het zenit heeft gestaan en de hemel rond haar heeft verzengd. Haar vriendin begrijpt het leven zoals een koe het gras begrijpt. Zijzelf begrijpt het niet.

Het decor is een ruwe lap stof die de gapende toneelholte verbergt. De mannen zijn acteurs, de vrouwen actrices. Wat ze zeggen staat geschreven. Dat maakt hun drama onafwendbaar.

Ik zal je missen, zegt ze.

Ik hoop het, zeg ik.

Ze houdt een revolver op mij gericht.

Ik wil jouw dood sterven, zeg ik, als jij de mijne sterft. En dan wil ik van jou houden zoals jij van hem houdt, als jij dan van mij houdt zoals ik van jou en dat hij dan van haar houdt die mij liefheeft, als zij ook van hem houdt zoals ze van mij houdt. En zijn liefde vergeten we. Is dat genoeg?

Een vrouw die opglanst in een hard soort licht. Haar bovenlijf is naakt, vaal en ze is mager als een zweep. Haar heupen zijn bloedrood met een jurk gedrapeerd.

Dit moet een symbool zijn. Een halfnaakte actrice die de gehele naaktheid van de vrouw vertolkt. Het theater heeft aan een half beeld genoeg.

(Is dit het lot van de vrouw? Dat de liefde haar alles ontnemt behalve haar naaktheid?- Rilke) (Een man kan zijn baard laten groeien, hij kan weigeren zich te scheren om zijn schaamrood te bedekken. De vrouw is naakt tot op haar mond.- Nietzsche)

De vrouw praat met haar geliefde. Ze zeggen elk hun woorden, maar alleen het publiek beseft wat ze betekenen. Het publiek echter, met zijn tientallen koppen weet het niet wat het denken moet, het zwijgt. Zo krijgt het bedrog zijn kans.

De man maakt met zijn woorden een verhaal, de vrouw wil met haar woorden een gesprek.

Het verhaal van de vrouw wordt haar door anderen verteld.

Drie dagen wacht ze op nieuws van haar geliefde die voor een onbepaalde reis de stad verlaten heeft. Haar vriendin en diens afgestofte minnaar delen het haar mee.

Het verhaal van haar geliefde is simpel. Hij sterft in een duel voor een andere vrouw.

Ontreddering. Zij die het nu weet, zij die het altijd geweten hebben. Woorden als gras. De waarheid als een koe.

Het publiek ziet zijn kans schoon en applaudisseert.

Het doek valt niet, het hing er de hele tijd.

Ten slotte

Begraaf dat lichaam en vergeet het. Het deugt niet. Je hebt geprobeerd ermee te leven, het is je niet gelukt, dus vergeet het, laat het los. Volgende keer beter.

Maar er komt geen volgende keer.

Nee.

Vertwijfeld keek ik omhoog. Ik zag de sterren. Ze bleven onbeweeglijk hangen. De nacht was dus gevallen.

Ik sluit mijn ogen.

Nu je die nog hebt.

Toen begon ik in de aarde te graven en de aarde was nog nooit zo toegeeflijk geweest.

Elvis Peeters

Elvis Peeters is rockmuzikant (Aroma di Amore) songschrijver en theaterauteur. In Etcetera 30 (juni 1990) verscheen zijn theatermonoloog Het uur van de aap.